

AINA MOLL

LA MATA DE JONC

La catalanitat dels Jocs Olímpics, modèlica al meu entendre, va provocar en terres castellaneres reaccions de nacionalisme espanyolista d'una viscerositat que esparvera, i que potser es repetirà després de la magnífica inauguració dels Paralímpics. Les manifestacions de certs periodistes i de certs intel·lectuals *del centre* contrasten vivament amb les dels seus col·legues catalans, i segons sembla entre el poble passa una cosa semblant: em diuen que a l'Expo de Sevilla, el dia de la inauguració dels Jocs, una massa de públic reunida davant una pantalla gegant va fer una sonora esbroncada cada vegada que una autoritat —inclòs el rei— deia unes paraules en català.

D'això, en deduïa fa pocs dies un company meu de taula rodona que la reivindicació de la catalanitat no serà mai entesa a *Espanya*, i que la *moderació* dels catalans en la manera d'expressar-la i els esforços per negociar el protocol dels Jocs havien estat inútils.

No hi puc estar d'acord. Sóc del parer que tot plegat demostra que els poders centrals i el poble de

terres castellanes si no són capaços d'entendre les reivindicacions nacionals dels pobles no castellans, són capaços de *resignar-s'hi*, davant l'evidència. A Barcelona, on el perill d'enfrontaments i esbroncades per motius lingüístics era molt més gran que a Madrid o Sevilla, l'actuació unànime dels catalans —institucions, partits i poble— ha format una magnífica *mata de jonc* unida per la llengua (si algun jonc n'ha quedat fora,estic segura que s'haurà esquerdat). El COE i les autoritats centrals l'han acceptada, i els visitants castellans i la seva bandera han conviscut alegrement sense problemes amb els catalans.

Conclusió: és necessari i urgent que la *mata de jonc catalana* es faci evident als ulls de tot Espanya. Una intensa campanya explicativa del fet nacional català, duta a terme per les institucions i les forces cíviques i culturals catalanes en estreta col·laboració i amb el suport popular, pot fer callar els autors de les manifestacions aberrants anticatalanes —per convicció o, si més no, per resignació davant l'inevitable.

[6-IX-1992]

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS
SOBRE LA CATALUNYA
DEL NORANTA-DOS

BARCELONA • 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

«Un llibre no gaire habitual. Un llibre que invita, en certa manera, a la lectura-zapping. Un recull de veus notables i diverses que, evidentment, són part important d'un temps i d'un país.» Amb aquestes paraules extretes del pròleg, Raimon presenta aquest volum que aplega els articles que del vint-i-tres d'abril al set de desembre aparegueren simultàniament, sota l'epígraf *D'un temps, d'un país*, en diferents mitjans de la premsa catalana no barcelonina. La categoria dels autors i la qualitat i la independència dels articles en la circumstància especial de l'any 1992 justifiquen que ara siguin recollits en un llibre.

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS SOBRE LA CATALUNYA DEL NORANTA-DOS

per

Max Cahner, Salvador Cardús,
Josep Gifreu, Josep Huguet,
Isidor Marí, Aina Moll,
Josep Murgades, Salvador Oliva,
Josep M. Puig Salellas, Joandomènec Ros,
Maria Rúbies, Josep-Maria Terricabras,
Adolf Tobeña, Ricard Torrents,
Pere Verdaguer, Gerard Vergés

amb un pròleg
de Raimon

BARCELONA, 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

C·U·R·I·A·L

© els autors respectius, 1993
Primera edició: maig de 1993
Coberta i maquetació: Josep Palàcios
Editat per Curial Edicions Catalanes
carrer del Bruc, 144 - 08037 Barcelona
Impress a Novagràfik, carrer de Puigcerdà 127,
08019 Barcelona
ISBN: 84-7256-932-2
Dipòsit legal: B. 15110-1993

INTRODUCCIÓ

Entre el vint-i-tres d'abril i el set de desembre de 1992 setze escriptors, professors universitaris i especialistes en el camp de la comunicació i de la cultura van decidir de publicar, amb el suport de la Fundació Revista de Catalunya, una columna a les pàgines d'opinió de la premsa, diària o setmanal, de fora de Barcelona. *D'un temps, d'un país* era, manllevant el nom a una coneguda cançó de Raimon, el títol de la columna, que pretenia tractar des d'una òptica independent els temes que afectaven un país determinat —Catalunya, els Països Catalans— i un temps determinat —l'any 1992.

L'experiència, doncs, pretenia cobrir tot el territori del Principat i, en un segon estadi, també el de la resta dels Països Catalans. L'interès estava en l'elaboració d'un discurs que, no adreçat directament al lector barceloní, tingués la capacitat de fer-se llegir amb un grau similar d'implicació per un lector de Girona o de Tortosa, de Lleida o de Reus, de Tarragona o de Manresa, d'Igualada o de Vic, de Granollers o de Vilanova i la Geltrú, de Perpinyà o de Ciutat de Mallorca, posem per cas. Els setmanaris «El 9 Nou», «La Veu de l'Anoia», «Diari de Vilanova» i els diaris «Nou Diari», «Diari de Lleida»,

«La Mañana» i «Regió 7» en van garantir, de manera sincrònica i territorialment complementària, la difusió; difusió que, atesos certs problemes de darrera hora en algun cas i del tot aliens a la voluntat dels autors, podria haver estat fins i tot més àmplia. Malgrat tot, els dos-cents articles aplegats en aquest volum —n'hi ha tres d'inèdits, però— van permetre que, ininterrompudament al llarg de nou mesos, es poguessin formular opinions que, tal vegada, en mitjans de més abast no haurien pogut aparèixer, si més no en la conjuntura singular de l'any 1992.

És evident que el suport de la premsa no barcelonina i la voluntat de les setze persones implicades han permès —modestament, si es vol— que diferents empreses periodístiques se sumessin a un projecte necessari i fins avui prou singular, un esbós útil per a un possible model de premsa nacional que, tant per implantació i estructuració com per independència i continguts, encara ens cal i resta per fer.

Els autors voldrien dedicar un record ben especial a Maria Rúbies, que ens deixà el mes de gener del 1993.